

WOU

Utrvalo ešte niekoľko otupných hodín, kým lietadlo pristálo na letisku v Portlande v štáte Oregon. Len čo sa moja noha dotkla letiskovej plochy, môj pohľad prešiel z terminálu na sivú, zatahnutú oblohu. Zatvorila som oči a nechala som sa ofukovať chladným vánkom. Cítila som vôňu lesa a jemné kvapôčky vody, ktoré padali na moje holé ruky. Len teraz muselo prestať pršať. Bol to dobrý pocit, byť zasa doma.

Zhlboka som sa nadýchla a cítila som, ako do mňa Oregon prenikol. Bola som súčasťou tohto miesta a ono bolo súčasťou mňa. Patrila som sem. To tu som vyrastala a strávila celý svoj život. Tu boli moje korene. Tu boli pochovaní moji rodičia a moja babka. Oregon ma privítal ako svoje milované dieťa, privinul ma do svojej náruče, utíšil moju nepokojnú myseľ a prostredníctvom šepotu borovíc mi sľuboval pokoj v duši.

Nilima ma odprevadila dolu schodmi a trpezlivo čakala, kým do seba nasajem známe prostredie. Začula som vrčanie rýchleho motora. Za rohom zastal kobaltovo modrý kabriolet. Ten štýlový športiak mal na odtieň rovnakú farbu ako *jeho* oči.

To auto musel vybaviť pán Kadam. Zagúľala som očami nad jeho drahým vkusom. Pán Kadam všetko premyslel do posledného detailu – ako vždy vo veľkom štýle. Aspoňže je tá kára prenajatá, pomyslela som si.

Uložila som svoje tašky do kufra a prečítala si meno na zadnej časti: Porsche Boxster RS 60 Spyder. Pokrútila som hlavou a zamrmlala som: „Pre lásku božiu, pán Kadam, mohla som ísť pokojne aj kyvadlovkou do Salemu.“

„Ako?“ spýtala sa Nilima úctivo.

„Nič. Len som rada, že som doma.“

Zatvorila som kufor a usadila som sa do dvojfarebného, modrého a sivého, koženého kresla. Cesta bola tichá. Nilima presne vedela, kam ide, takže som sa ani neobťažovala inštrukciami. Len som si oprela hlavu a sledovala, ako sa popri nás mihajú obloha a zelená krajina.

Míňali nás autá plné popiskujúcich tínedžerov. Obdivovali buď Nilimu, alebo to pekné auto. Nebola som si istá, čo z toho bolo presne dôvodom ich piskotu, no vedela som, že nepískali na mňa. Aj starší muži spomalili, keď popri nás prechádzali. Tí už nepískali, no bolo jasné, že aj oni si výhľad užívajú. Nilima si ich vôbec nevšímala a ani ja som na nich nijako nereagovala. *Musím vyzerat rovnako brozne, ako sa cítim*, myslela som si.

Keď sme vstúpili do centra Salemu, prešli sme okolo mosta na Marion Street, ktorý by nás doviedol ponad rieku Willamette až na diaľnicu č. 22, ktorá viedla k farmárskym pôdam Monmouthu a Dallasu. Snažila som sa Nilime povedať, že minula odbočku, no tá sotva pokrčila plecami a povedala, že pôjdeme skratkou.

„Jasné,“ povedala som sarkasticky, „čo je niekoľko ďalších minút po celých dňoch cesty?“

Nilima pohodila svojimi krásnymi vlasmi, usmiala sa na mňa a pokračovala v ceste. Včleňovala sa do premávky, ktorá smerovala do južného Salemu. Touto cestou som ešte nikdy nešla. Do Dallasu to bola určite obchádzka.

Smerovali sme k veľkej hore porastenej lesom. Niekoľko kilometrov sme išli pomaly nahor po nádhernej klukatej ceste lemovanej stromami. Videla som prašné cesty, ktoré viedli pomedzi stromy. Tu a tam sa ukazovali domy, no celá oblasť bola prevažne pustina. Prekvapo-

valo ma, že mesto ju nezabralo a nezačalo tu stavať. Bolo to kúzelné miesto.

Nilima spomalila a odbočila na jednu zo súkromných ciest, ktorá viedla ešte vyššie do kopca. Stromy tu rástli nahusto. Minuli sme síce niekoľko kľukatých príjazdových ciest, no nevidela som žiadne domy. Zastali sme pred dvojdomom na konci cesty. Stál uprostred borovického lesa.

Obe strany dvojdomu boli identické – ako zrkadlové odrazy. Každá mala dve poschodia s garážou a delili sa o malý spoločný dvor. Z veľkého okna vo výklenku bol výhľad na stromy. Fasáda z drevených latiek bola natretá cédrovou hnedou a polnočnou zelenou a strecha bola pokrytá sivastozelenými šindľami. Istým spôsobom to tak trocha pripomínalo lyžiarsku chatu.

Nilima hladko vkĺzla do garáže a zastavila auto. „Ste doma,“ vyhlásila.

„Doma? Akože doma? Nezaveziete ma k mojím opatrovníkom?“ spýtala som sa nadmieru zmätená.

Nilima sa chápavo usmiala. „Nie. Toto je váš dom,“ povedala láskavým hlasom.

„Môj dom? O čom to hovoríte? Ja bývam v Dallase. Kto tu býva?“

„Predsa vy. Podťe dnu a vysvetlím vám to.“

Prešli sme cez práčovňu do kuchyne, síce malej, no s úplne novým zariadením z nehrdzavejúcej ocele, citrónovo žltými záclonami a citrónovým vzorom nastriekaným na stenách. Nilima vybrala z chladničky zopár sód.

Zhodila som ruksak z chrbta a povedala: „Dobre, Nilima, teraz mi povedzte, čo sa deje.“

Moju otázku ignorovala. Miesto odpovede mi ponúkla sódu, ktorú som odmietla, a povedala mi, aby som ju nasledovala.

S povzdychom som si vyzula tenisky, aby som nezašpinila plyšový koberec, a nasledovala som ju do malej, no útulnej obývačky. Sadli sme si na krásnu gaštanovohnedú koženú sedačku. Vysoká knižnica plná

klasických kníh v tvrdej väzbe, ktorá zrejme stála celý majetok, lákavo postávala v rohu a súperila o moju pozornosť s plochou obrazovkou, ktorá visela nad lešteným sekretárom, a slnkom zaliatym oknom.

Nilima sa prehrabla papiermi na konferenčnom stolíku.

„Kelsey,“ spustila, „tento dom je váš. Je to časť vašej výplaty za prácu, ktorú ste robili toto leto v Indii.“

„Nepracovala som naozaj, Nilima.“

„To, čo ste robili, bola tá najdôležitejšia práca zo všetkých. Dokázali ste toho omnoho viac, ako ktokoľvek z nás vôbec dúfal. Všetci sme vašimi veľkými dlžníkmi a toto je len malá odmena za vaše úsilie. Prekonali ste obrovské prekážky a takmer ste pritom prišli o život. Všetci sme vám veľmi vďační.“

Rozpačito som si rypla: „Nuž, keď to povieť takto... počkať! Povedali ste, že tento dom je časť výplaty. Znamená to, že je toho viac?“

Nilima prikývla a povedala: „Áno.“

„Nie. Naozaj tento dar nemôžem prijať. Už ten dom je fakt priveľa – o niečom ďalšom ani nehovorím! Je to omnoho viac, než na čom sme sa dohodli. Chcela som len nejaké peniaze na zaplatenie kníh do školy. Toto prehnal.“

„Kelsey, trval na tom.“

„Nuž, tak bude musieť prestať trvať. Toto je priveľa, Nilima. *Fakt.*“

Povzdychla si a pozrela sa mi do tváre, v ktorej sa zračilo skalopevné odhodlanie. „Naozaj chce, aby ste si ho ponechali, Kelsey. Urobí mu to radosť.“

„Ten dom je nepraktický! Ako si asi myslí, že odtiaľto pôjdem ráno na autobus do školy? Teraz, keď som doma, by som sa chcela prihlásiť na výšku a odtiaľto to nemám práve blízko na autobus.“

Nilima mi venovala nechápavý pohľad. „Ako to myslíte, že na autobus? Ak už chcete ísť autobusom, môžete sa odviezť autom na stanicu.“

„Autom na stanicu? To je totálny nezmysel.“

„Nuž, to vy hovoríte nezmysly. Prečo by ste nešli do školy svojím autom?“

„Svojím autom? Akým autom?“

„Tým v garáži, samozrejme.“

„Tým v... *Oh, nie!* Neverím! To *musí* byť nejaký vtíp!“

„*Nie, žiaden vtíp.* To Porsche je pre vás.“

„Oh, nie, nie je! Viete, koľko stojí také auto? V žiadnom prípade!“

Vytiahla som svoj mobil a vyhľadala číslo pána Kadama. Tesne predtým, ako som stlačila ZAVOLAŤ, mi však čosi napadlo a zháčila som sa. „Ešte niečo by som mala vedieť?“

Nilima sa trochu mykla. „Nuž... taktiež si dovoľil zapísať vás na Western Oregon University. Hodiny a knihy máte už zaplatené. Knihy sú v kuchyni na linke vedľa rozvrhu hodín a mapy školy.“

„Prihlásil ma na WOU?“ spýtala som sa neveriacky. „Mala som v pláne prihlásiť sa na miestnu nadstavbu a popritom pracovať – nie ísť na WOU.“

„Zrejme si myslel, že univerzita by vám vyhovovala viac. Hodiny začínajú budúci týždeň. Pokiaľ ide o tú prácu, tak pracovať, samozrejme, môžete, no nebude to nutné. Založil vám aj bankový účet. Vaša nová platobná karta je na linke. Nezabudnite si ju vzadu podpísať.“

Prehltla som. „A... eh... a koľko je na tom účte presne peňazí?“

Nilima pokrčila plecami. „To netuším, no som si istá, že dosť na pokrytie vašich výdajov. Samozrejme, faktúry vám nebudú zasielané sem. Všetko bude hradené priamo z bankového účtu. Dom a auto, ako aj výdavky súvisiace so štúdiom sú zaplatené.“

Postrčila ku mne hromadu papierov, potom sa oprela a začala chlipkať svoju sódu.

Bola som taká šokovaná, že som sa chvíľu ani nepohla. Potom som si spomenula, že som chcela zavolať pánovi Kadamovi. Otvorila som mobil a opäť vyhľadala jeho číslo.

„Ste si istá, že to chcete všetko vrátiť, slečna Kelsey?“ prerušila ma Nilima. „Viem, že mu na tom veľmi záleží. Chce, aby ste si tie veci ponechali.“

„Nuž, pán Kadam by mal vedieť, že nepotrebujem jeho milodary.“

Vysvetlím mu, že nadstavba je viac ako postačujúca a že mi naozaj ne-
vadí bývať na intráku a chodiť autobusom.“

Nilima sa naklonila dopredu. „Ale, Kelsey, to nebol pán Kadam, kto
toto všetko zariadil.“

„Čože? Ak to nebol pán Kadam, tak kto... *Oh!*“ Zaklapla som tele-
fón. *Jemu* určite volať nebudem, nech sa deje, čo sa deje. „Takže to *jemu*
na tom tak záleží, čo?“

Nilimino oblé obočie sa spojilo v pôvabnom zmätení. „Áno, pove-
dala by som, že záleží.“

*To bola tvrdá rana pre moje srdce – nechala som ho v Indii, 12 953,25 km
za sebou, no stále sa mu darilo mať nado mnou moc.*

Zamrmlala som si popod nos: „Dobre. On aj tak vždy dosiahne, čo
chce. Nemá zmysel snažiť sa mu to vrátiť. Len vyrukuje s ďalším pre-
nhaným darom, ktorý náš vzťah akurát ešte viac skomplikuje.“

Vonku na príjazdovej ceste zatrubilo auto.

„Tak, to bude môj odvoz späť na letisko.“ Nilima vstala a povedala:
„Oh! Takmer som zabudla. Aj toto je pre vás.“ Vtisla mi do dlane úplne
nový telefón a krátko ma objala. Potom odišla k vchodovým dverám.

„Ale počkajte! Nilima!“

„Nebojte sa, slečna Kelsey. Všetko bude dobré. Papiere, ktoré po-
trebujete do školy, nájdete na kuchynskej linke. V chladničke je jedlo
a všetky vaše veci sú na poschodí. Ak chcete, môžete si vziať auto
a ešte dnes navštíviť svojich opatrovníkov. Čakajú na váš telefonát.“

Potom sa otočila, lадným krokom vyšla von a nastúpila do súkrom-
ného taxíka. Radostne mi ešte zamávala z miesta vedľa vodiča. Mrzu-
to som jej zamávala späť a pozerala som sa za tým nablýskaným čier-
nym sedanom, až kým sa mi nestratil z dohľadu. Odrazu som ostala
celkom sama v tom čudnom dome uprostred tichého lesa.

Keď Nilima odišla, rozhodla som sa poobzerať sa po mieste, kto-
ré sa malo stať mojím domovom. Otvorila som chladničku a zistila, že
v jej priechinkoch je skutočne jedla viac než dosť. Odkrútila som uzá-
ver fľaše, odpila si sódy a nazrela som do kuchynských skriniek. Boli

tu poháre, taniere, riad na pečenie, príbor, hrnce a panvice. Z náhleho popudu som vysunula spodný šuplík chladničky – a zistila, že je plný citrónov. Toto bola očividne robota pána Kadama. Ten starostlivý muž vedel, ako mám citrónádu rada.

Dizajnerský rukopis pána Kadama sa však v kuchyni nekončil. Polovičná vaňa na spodnom podlaží bola zdobená v slabozelenej a citrónovej farbe. Dokonca aj mydlo v dávkovači voňalo po citrónoch.

Uložila som si topánky do prúteného koša na dlažbe v práčovni, vedľa novej spredu plnenej práčky so sušičkou, a pokračovala v prehliadke v malej kancelárii.

Uprostred pracovného stola ma už čakal môj starý počítač, no hneď vedľa neho bol celkom nový notebook. Zvyšok zariadenia tvorili kožené kreslo, kartotékové zásuvky, policia s papierom a inými kancelárskymi potrebami.

Schmatla som svoj ruksak a zamierila na poschodie do svojej spálne. K stene bola prisunutá rozkošná menšia dvojité postel' s hrubou prikrývkou slonovinovej farby a vankúšikmi s broskyňovým nádychom. Pri nožnej časti postele stála drevená truhlica. Pohodlné broskyňové kreslá na čítanie boli rozmiestnené v kúte, otočené smerom k oknu s výhľadom na les.

Na posteli ležal lístok, ktorý mi okamžite zlepšil náladu.

Ahoj, Kelsey!

**Vítaj doma. IHNEĎ nám zavolaj –
chceme počuť každý detail o tvojom výlete.**

Všetky tvoje veci sme ti presťahovali.

Tvoj nový domov je špica!

Bozkávajú

Mike a Sarah

Čítanie odkazu od Mike a Sarah a samotný fakt, že som bola späť v Oregone, ma vrátili späť na zem. Tí dvaja mali normálny život. Aj môj život s nimi bol normálny a bolo by fajn byť opäť v spoločnosti normálnej rodiny a robiť pre zmenu to, čo robia normálni ľudia. Spanie na zemi v džungli, rozprávanie sa s indickými bohynami, zamilovanie sa do... tigra – nič z toho nebolo normálne. Ani omylom.

Otvorila som svoj šatník a zistila, že celá zbierka mojich stužiek do vlasov a všetko moje oblečenie bolo už skutočne presťahované z domu Mikea a Sarah. Prstami som sa prehrabala pár vecami, ktoré som už nevidela niekoľko mesiacov. Keď som otvorila druhú časť šatníka, objavila som všetky šaty, ktoré som dostala v Indii a taktiež niekoľko ďalších kusov oblečenia, ešte nevybalených z ochranných vakov.

Ako sem, do pekla, dostal pán Kadam tie veci ešte pred mojím príchodom? Všetko som to nechala v Indii. Zatvorila som dvere za tými šatami aj spomienkami, rozhodnutá už nikdy tú časť šatníka neotvoriť.

Presunula som sa k toaletnému stolíku a vysunula som vrchný šuplík. Sarah mi uložila ponožky presne tak, ako som to mala rada. Každý pár bielych, čiernych a farebne roztriedených ponožiek bol zbalený do úhľadnej guľôčky a uložený do riadka. Keď som otvorila ďalšiu zásuvku, zmrzol mi úsmev na tvári. Objavila som to hodvábné pyžamo, ktoré som úmyselne nechala v Indii.

Horela mi celá hrud', keď som prešla rukou po jemnej látke a napokon zásuvku nekompromisne zasunula späť. Otočila som sa na odchod z tej slnečnej, vzdušnej izby, keď vtom ma zarazil jeden detail, z ktorého mi do tváre naskočila šarlátová červeň. Farby mojej spálne boli broskyňová a smotanová.

To on musel vybrať tieto farby, hovorila som si. Raz mi povedal, že voniam ako broskyne a smotana. Podľa všetkého našiel spôsob, ako sa mi pripomenúť, aj keď sme každý na inom kontinente. Akoby som sama vedela zabudnúť...

